# CATALUNYA SOCIAL

Any V. Núm. 219 ■ Un any, 10 ptes. – Núm. solt, 20 cts. ■ 18 de juliol de 1925

PUBLICACIÓ SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Cameros, 3 (Passatge Orfeó Català) BARCELONA | APARTAT 273 TELÉF. S. P. 1114

BIBLIOTECA CENTRAL BARCELONA

## *L'almoina corruptora*

Tu, vianant compassiu que deambules pels nostres carrers i et sents misericordiós i allargues una moneda a la mà pidolaire de l'infant que te la implora, certament no saps de quina manera més directa collabores i et fas còmplice de tota una espessa malla d'explotadors d'infants que sense entranyes i sense consciència els llencen per les vies de la nostra ciutat, per tal de recollir a la vesprada un jornal d'ignomínia.

I com que no ho saps ni et prens la molèstia de saber-ho, jo t'ho vull explicar.

Ets misericordiós, no en tinc dubte. Però tanmateix també ets prou egoista. Et creus que allargant una moneda de coure la teva consciència queda tranquilla. Penses, o has pensat alguna vegada que si tothom fos com tu, aquell infant no patiria misèria. I res de més inexacte. Si tothom fos com tu, patiria misèria aquell infant i certament molts més infants, car si la indústria de demanar almoina fos més lucrativa, augmentarien prodigiosament les colles de trinxeraires i de nens abandonats. Augmentarien, naturalment, si es tolerés per l'autoritat.

La teva moneda, vianant compassiu, immediatament que surt de la teva butxaca passa a una mà indigent, però tarda poc a ingressar en l'armilla d'una persona miserable. D'una persona que no té cap cura d'aquell infant, sinó per a exigir-li al cap de la jornada un sou mínim, que si no es completa ocasiona a aquell infant una veritable tortura.

Seria molta més caritat, que tu, vianant, quan veiessis un infant abandonat, un infant captaire, el recollissis, l'acompanyessis de grat o per força a un agent de l'autoritat, per tal que fos conduït a la Comissaria especial on es recullen aquells infants. No solament no li ocasionaries cap mal, sinó que certament li produiries un bé. Aquell infant passaria immediatament sota la tutela amorosa d'una institució exemplar, la Junta de Protecció a la Infància. Seria netejat de cos i d'esperit, seria instruït i educat cordialment, tractat amb amor. Jugaria per amples jardins i rebria una educació sòlida. Seria tanmateix estatjat en bella estada i alimentat sòbriament i abundantment. Res no li faltaria. Si era un infant orfe, víctima d'explotadors, seria alliberat d'aquesta horrorosa tirania. I aquell infant, que potser quan tu el vas fer conduir a lloc de salvació, plorava i et maleïa, en ésser un home honrat, segurament esbrinaria el teu nom per a donar-te les més expressives gràcies. Si tenia pares, que tan poc estimen llurs fills, llavors es recercaria la causa de tan poc edificant conducta, i si certament, la misèria en fos més que res l'autora, es pot ben dir que tu hauries estat la providència, no ja solament d'aquell infant, sinó de tota una llar.

Això, naturalment, és una mica complicat per a tu, vianant compassiu i atrafegat. Tu vas a la teva. Tu vas al negoci. T'esperen a una reunió o una junta, d'afers o de platxeri. Això suposa perdre uns instants. Mes, què hi fa? Si tens la convicció que salves un infant, bé pots perdre uns minuts. No t'agradaria que salvessin un fill teu?

El nen que demana caritat i que rep la teva moneda de coure està teixint, pobret, sense saber-ho, la més horrible cadena d'esclavitud moral, psíquica i econòmica. S'està teixint el dogal, que potser al cap d'uns anys li servirà per a retenir-lo suspès entre cel i terra. El dogal de la forca.

Quina dolor per a tu, vianant distret i compassiu, aquesta complicitat!

No feu almoina als infants captaires. No subvencioneu les escoles dels mals costums, els antres de perdició, les avantsales de les presons.

No feu almoina corruptora.

*Les glòries de la Internacional d'Amsterdam*

# *El boicot contra Hongria*

*"Per què t'associes amb mi, si no pots suportar-ne les conseqüències?"*
Paraules de Mefistòfeles a Faust.

Poc abans del boicot contra Polònia, havia la Federació Sindical d'Amsterdam estrenat les seves tasques, inaugurat la seva vinguda, o millor dit, la seva re-vinguda, al món, amb la gesta èpica que en brevíssims mots descriurem en el present article, dedicat a tots aquells que em dediquen a mi des del sec i autoritari "no hi ha lloc a discutir", dels camarades de Sabadell fins a les illustres sonoritats del noble i acreditat setmanari *La Campana de Gràcia.*

Amb el boicot contra la Hongria *reaccionària,* la Internacional d'Amsterdam es permetia el luxe de declarar la guerra a un Estat. En aquest sentit, Edo Fimmen, el secretari, tot inflat de vanitat sindicalista, sintetitza la campanya en son fascicle de roja coberta altres voltes citat (1) dient amb èmfasi: "El boicot contra la Hongria ha d'ésser considerat com la primera acció sindical internacional d'alta volada (de grande portée). Els sindicats s'uneixen en la lluita contra un estat reaccionari! Les centrals nacionals [sindicals] en lloc dels governs burgesos! [vol dir fent ço que havien de fer, segons ell, els governs europeus, o sigui obligar a cessar el terrorisme blanc de Budapest]. La Federació Sindical Internacional en lloc de la Societat de les Nacions [vol dir fent ço que segons ell podia fer aquesta]. El boicotatge no com a agreujació de la guerra sinó com a mitjà independent de coacció contra un Estat! I en un mot, aquesta arma, manejada, no per un Estat o una lliga d'Estats, sinó per l'organització [vol dir per *una* organització] internacional dels treballadors! [vol dir *de* treballadors]."

"El boicot — segueix dient el Secretari — era la resposta a les malifetes del terror blanc d'Hongria, que oprimia en particular la classe obrera"... En matèria de protesta i condemna del terror blanc, sigui allà on sigui aquesta medicina aplicada, penso que ningú no podrà en justícia inculpar de negligència al qui subscriu ni al periòdic on han sortit i queden impreses les constants negatives a lloar les repressions injustes i les formes irregulars i il·lícites de càstig que són aberracions de la justícia. Que del terror blanc imperant a una nació qualsevulla en protestin les víctimes i que a favor d'elles i en contra de la barbàrie actuï l'opinió universal, cosa justa i necessària i lloable la considerem. Però que es surti hom dels carrils de la propaganda, que ja són prou poderosos i fèrtils quan són ben intencionats, i pretengui afegir als mals existents els novells mals d'una acció violenta i quasi revolucionària, portant el desordre a la vida econòmica dels pobles i a la mateixa vida obrera, creant complicacions i conflictes innombrables, i posant en perill la subsistència al país boicotejat (a favor del qual hom diu que actua) i als països on el boicot es practica, això no pot merèixer més que la reprovació vehement dels homes justos.

Una condició almenys requereix la posició sincera contra el terror blanc, i és la igual protesta contra el terror roig. Quan el terror vermell esclatà a Hongria, amb la dictadura comunista sota Bela Kun, del 21 de març a 1 d'agost de 1919, es dirà que la Internacional d'Amsterdam no es trobava encara reconstituïda (2). Però pel juny de l'any següent (data en què va començar el boicot contra el règim de l'Almirall Horthy) en quedava el record ben viu i ben punyent d'aquells quatre mesos de Soviets a la nació de Sant Esteve. En quedava ben viu el record d'un període que un testimoni presencial sintetitzà en aquestes ratlles terribles: "Pillatges, devastació — en el diccionari bolxevista: comunització — paràlisi de totes les energies actives, improvisació de reformes que s'esvaïen d'un dia a l'altre en reformes contràries, deturada automàtica de tota producció, violències, assassinats, venjances privades comeses sota pretext de necessitats polítiques, dissolució industrial, dispersió de riqueses sense benefici per al poble, i misèria! misèria! misèria!" (3). En quedava, l'any següent — i queda i quedarà sempre el record d'aquelles jornades de sang i de persecució religiosa, d'assassinats i de martiris, de tortura i presó de prelats com l'arquebisbe de Szombathely, de la *crucifixió* de sacerdots (4), de condemna d'altres a mort per fam, dels reverends Francesc Kuczani i Joan Trubenzi, penjats per haver refutat les teories comunistes, de l'afusellament del capellà de Zarzhara-Jeno per haver predicat contra els qui les professaven (més de *trenta* foren els eclesiàstics executats la notícia certa dels quals constava, segons l'enquesta oberta per la *Gaceta popular de Colònia*), de les confiscacions, de les expulsions, de les invasions de temples, de la matança de fidels el dia del Corpus a Budapest... Record en quedava, l'any següent, de les mesures despòtiques d'arrabassament general de totes les propietats i fortunes per l'Estat bolxevista hongarès, de la confiscació de les joies, de l'obertura forçada de les caixes i compartiments de lloguer dels bancs, que l'Estat buidà. Record en quedava de la socialització de les indústries, de la ruïna i tancament de fàbriques sota el control comunista, com de l'abolició del comerç i clausura forçada de magatzems i botigues, i control rigorós de la venda als establiments nacionalitzats, els quals no despatxaven ni un llibre ni un parell de sabates o de mitjons que no portés el comprador un permís escrit d'una Comissaria o oficina (5). Record en quedava, sobretot, d'aquelles horribles reformes pedagògiques de Bela Kun, que, segons un altre testimoni (6), exaltaren de tal manera la indignació que precipitaren la ruïna del bolxevisme hongarès, d'aquella vexatòria política escolar amb coeducació obligatòria i prohibició

d'ensenyament religiós, d'aquelles "escoles de joc" que arrabassaven obligatòriament els infants a llurs famílies per a inculcar-los de petits els principis comunistes, i sobretot d'aquella infame novetat de la *instrucció sexual forçosa* donada pels professors comunistes a nois i noies, amb ensenyances d'un realisme revoltant i predicació de l'amor lliure. Memòria en roman, i en romandrà sempre, a les consciències honrades, del cicle d'horrors i abominacions que patí el poble d'Hongria sota la tirania del comunisme de 1919, però la Internacional d'Amsterdam, l'any següent, no se'n recordava.

En protestar i en menar l'acció dels obrers en els països circumdants — ella ho volia a tot el món, i àdhuc els d'Espanya foren sollicitats per a la nefasta obra — en les seves lletres de veritable declaració de guerra al govern hongarès, en les seves ordres de mobilització, en tota la literatura que descrivint amplament i cantant aquesta epopeia sindical hem llegit, ni un mot, ni per atzar, s'hi troba de reconeixement dels excessos de l'època roja. Ni una paraula es veu, ni per a quedar bé, de reserva vers els actes de l'imperi de Bela Kun. Declara la guerra, la Internacional d'Amsterdam, als autors del Terror Blanc; ni esment fa tan sols, ni per a justificar una imparcial posició, que abans del Terror Blanc dominà un Terror Roig, que almenys era igualment censurable. La Internacional d'Amsterdam prescindeix dels esdeveniments de març a juliol de 1919. Pledeja sense *distingos* per Bela Kun i els seus companys, refugiat a l'estranger i perseguit, segons diu, per l'organització secreta dels terroristes reaccionaris. La Internacional d'Amsterdam, que en l'article anterior, parlant del refús de transport de municions a Polònia, veiérem, malgrat la seva *moderació* aparent, solidaritzada amb la Revolució russa, a la qual protegia amb sa hostilitat pràctica envers la jove república catòlica, la veiem aquí també solidaritzada amb el bolxevisme hongarès, al qual ella fa de protectora i defensora.

"Es comprèn que la decisió del boicot era un cop d'audàcia — diu el *Premier Rapport*, pàg. 42—. Mai fins llavors els Sindicats no s'havien ficat en una acció internacional dirigida contra un Estat". I segueixen unes ratlles que ben poc escauen en boca dels qui volen ésser *pacifistes* per *humanitat*: "Com la vaga general, el boicot és una arma de dos talls, perquè aplicat amb eficàcia, fereix a totes les capes de la societat, sense distinció de grau, *d'edat ni de sexe*". I amb no menors *garanties de pacifisme* constata el *Premier Rapport* que els Sindicats que amb més perfecció i entusiasme secundaren el boicot contra Hongria foren, no diríeu quins? Doncs, els d'Austria, és a dir, del país *enemic natural* dels hongaresos. Això demostra si és capaç la Internacional d'Amsterdam de suprimir els odis de raça. "El boicot proclamat contra Hongria — escriu el Secretari de la Comissió Sindical d'Austria — entrà en vigor el 20 de juny de 1920 a mitja nit. A partir d'aquest moment totes les mercaderies i totes les remeses destinades a Hongria van ésser deturades a les estacions. Els obrers dels agents de transports refusaren tota expedició per via d'aigua o de terra. Els de comunicacions refusaren els telegrames i cartes i el servei telefònic amb Hongria a través d'Austria va ésser interromput".

Finalment, al cap de cinc setmanes, el boicot va fracassar, i així mateix vénen a reconèixer-ho els organitzadors (pàgs. 46 i 47 del *Premier Rapport*). Conseqüència inesperada: les primeres víctimes n'eren els mateixos austríacs. "Un altre motiu per a l'aixecament del boicot residia en la impossibilitat d'obtenir el carbó necessari per a les fàbriques d'electricitat de Viena"...

I aquest és el moment de publicar el judici que el boicot contra Hongria va merèixer a la Internacional dels obrers cristians, la Internacional blanca, o d'Utrecht. En el Congrés celebrat per aquest organisme a La Haya, a la mateixa època (16-19 juny de 1920) va votar-se una resolució segons la qual l'assemblea es pronunciava contra el boicot a Hongria anunciat per la Internacional Sindical d'Amsterdam. Reprodueixo les mateixes paraules de l'extracte: *"El Congrés desaprova la deformació de la idea sindical i la violació de la moral cristiana, i declara que un semblant abús de la força sindical internacional ofèn en primer lloc la classe obrera i no pot fer altra cosa que perllongar inútilment la dolor i la misèria de les classes populars"* (7).

Deformació de la idea sindical, violació de la moral cristiana, abús de la força sindical, perjudici als obrers i dolor i misèria del poble. Ja ho veieu, lectors. No ho veuen també els pilots de la Federació de Dependents de Catalunya que acaben de posar els nostres dependents sota la direcció dels mals pastors d'Amsterdam? Si amb tot i veure-ho segueixen avant, la iniquitat llur d'associar-se amb els boicotejadors de Polònia i d'Hongria no hi ha termes per a qualificar-la. Si ho veuen, i es pensen que ells a unes tasques així ja no s'hi comprometran, llavors podrà aplicar-los la Internacional d'Amsterdam les paraules del Mefistòfeles de Goethe que a dalt hem transcrit, i amb què el Dimoni parla a tots els qui havent pactat amb ell, després s'espanten en veure a quin infern els fica.

R. RUCABADO

(1) *La Fédération Syndicale Internationale. Son développement, ses buts.* 1922.
(2) "La constitució definitiva de la Internacional Sindical d'Amsterdam va tenir lloc a Amsterdam en juliol de 1919". (*Annuaire du Travail*, pàg. 57).
(3) Arnaldo Fraccaroli, a *L'Illustration*. 30 agost 1919.
(4) *Documentation Catholique*. 1919, 2.n vol., p. 754 i 755.
(5) Veure el meu article *Comerç i Comunisme* al recull *Angoixes Socials*.
(6) C. de Holstein, a *L'Illustration*, 4 octubre 1919.
(7) *Compte Rendu du Deuxième Congrès de la Confédération Internationale des Syndicats chrétiens*. Juin 1922. Innsbruck, p. 74.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

# *Les conviccions en els catòlics*

Moltes vegades hom ha admirat la fermesa de conviccions observades en individus que no pertanyen a l'Església catòlica. En certa manera, mereixen respecte, perquè són homes que defensen el que creuen.

Potser no siguin dolents, encara que llurs idees siguin equivocades.

Nosaltres voldríem per als catòlics aquella fermesa de conviccions que sovint observem en persones pertanyents a altres religions, i quasi bé és segur que tal observació pugui apreciar-se més sovint a Amèrica, on la barreja de religions és més gran.

Podríem citar-ne alguns casos concrets, com, per exemple, el d'un hebreu que va a casar-se amb una senyoreta catòlica de Lima, i li costa decidir-se perquè tem la maledicció dels seus pares, jueus pràctics, i que no admeten que un membre de la seva família s'uneixi en matrimoni amb una catòlica.

Hem presenciat el matrimoni mixte, en dues ocasions diferents, de dos alemanys protestants, que no han volgut apartar-se, ells, de la seva religió, bo i tolerant la de la muller, permetent que els fills siguin catòlics, però sense voler fer-se'n ells.

Altres exemples, que hem hagut de contemplar, podríem anotar en aquestes ratlles, i tots vindrien a refermar el que dèiem en començar, assenyalant la fermesa de conviccions dels homes d'altres religions.

Quantes vegades ens hem dit a nosaltres mateixos: Ah! si els catòlics ho fóssim tots, ferms i convençuts! El regne de Jesucrist imperaria en el món.

Les claudicacions, entre els catòlics, es compten per milers. Les covardies són la característica de molts catòlics.

No els parleu a aquests de la necessitat de lluitar i sortir a la palestra per a defensar el regne de Jesucrist. Són els que creuen que no han de *fer escàndol,* quedant-se a casa, deixant el camp lliure als baladrers.

Ens ha suggerit aquestes consideracions la notícia de la mort de l'illustre general francès, Mangin, qui va estar a Lima en les festes del Centenari de la Independència del Perú, pel 28 de juliol de 1921, i que meresqué els aplaudiments de les multituds quan comanava totes les tropes de totes les nacions que prengueren part en la desfilada grandiosa pels carrers de la virreial Ciutat.

El record que la seva mort ens evoca, són records que conforten, perquè són un bell exemple de la sinceritat de les seves creences.

Lima ha estat testimoni vivent de la seguretat de la seva concurrència al sacrifici de la Santa Missa, fins al punt de tenir coneguts el seu seient i reclinatori fixos en el temple de Sant Pere.

Feia caritat als pobres i fou munífic amb algunes Ordres Religioses de la seva nacionalitat.

Quan retornava a Europa, després de les llargues excursions que havia fet per la Serra i la Selva del Perú, en passar per Panamà, una corporació de religiosos pobres l'obsequià amb un dinar afectuós; a la sortida d'aquell humil establiment, esperava al General una Comissió maçònica de la principal Lògia panamenya, per a oferir-li en solemne sessió una xampanyada. Cultament i resolt, l'illustre Mangin es negà, com a bon catòlic i com a bon patriota, a acceptar l'oferiment de la societat secreta.

Es tot un bell exemple d'un home que té conviccions arrelades i les manifesta i defensa públicament.

Que aprenguin aquells de conviccions tèbies, que es preocupen encara de si els miren o no si van a la processó o a missa.

Les conviccions es tenen o no es tenen. Si es tenen, cal exterioritzar-les, i més que els altres hi estem obligats els catòlics, perquè seguim la verdadera religió.

Nosaltres sempre hem cregut que, més que els enemics declarats del Catolicisme, han fet el mal més gran a la Religió catòlica aquells catòlics que en certs casos es donen vergonya de dir-se'n, o que a cada moment demostren llur tebior amb claudicacions i covardies, que a qualsevol expliquen el fet de molts dels nostres fracassos, en els camps polític, religiós i social.

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Lima (Perú), juny de 1925.

## Què es fa a "Acció Popular"?

Ha estat nomenat delegat en comissió d'estudis pels centres socials de França, Itàlia, Suïssa i Alemanya, don Romà Perpiñà Grau.

—Està a punt de sortir de la impremta, l'opuscle *Socialisme i Cristianisme,* que signa el secretari de la casa, don Francesc Manich.

—En Joaquim Civera Sormani, redactor en cap de CATALUNYA SOCIAL, ha donat lectura íntima d'un volum d'imminent publicació, que, segons hem sentit a dir, cridarà fortament l'atenció del públic.

—El President de *Joventut Social* ha donat, per ràdio, una interessant conferència sobre la Protecció a la Infància.

—L'*Associació d'antics deixebles de l'Escola Salessiana de Mataró* ha installat les seves oficines en el casal d'"Acció Popular".

—Per al pròxim curs acadèmic, s'estan preparant interessants cursets de Sociologia, Apologètica cristiana, Ètica i Filosofia.

—Ha entrat a formar part de la Junta de Govern d'"Acció Popular", delegat expressament pel Collegi de Rectors de la ciutat, el Revd. Dr. D. Marcelí Garriga, Rector de la Parròquia de Jesús de Gràcia.

—S'anuncia per a últims d'any la publicació d'una important revista social, on collaboraran els principals sociòlegs d'Espanya.

—S'accentua cada dia més una alça en les llistes de subscriptors de CATALUNYA SOCIAL. Cal, però, no parar la propaganda, car fins arribar a deu mil subscriptors, no podrem començar a estar satisfets de la difusió del valent setmanari. Preguem als nostres lectors que es converteixin en els nostres millors auxiliars i propagandistes.

# L'organització catòlica

*Arreu del món trobareu organitzacions catòliques que representen una gran força social. Aquestes organitzacions coneixen els problemes vius que es plantegen en la vida de relació entre el capital i el treball. Els homes directors d'aquestes forces estan capacitats per a governar i són una reserva d'energies que es podran utilitzar el dia que el socialisme i el comunisme hagin trasbalsat els pobles i aquests s'adonin que no es poden seguir camins de prosperitat bandejant les valors substancials del cristianisme.*

*Podem dir el mateix nosaltres? Estem preparats per a governar? Coneixem els problemes vius que es plantegen a la nostra terra? Dolorós és confessar-ho: els nostres catòlics no formen un cos orgànic, sinó un conjunt de capelletes que es combaten mútuament. En comptes d'ajudar les entitats que treballen en el camp social catòlic, els seguem l'herba sota els peus per tal que fracassin. I moltes vegades fins arribem a la murmuració i bavegem el prestigi d'aquells que lluitant noblement han aconseguit enlairar-se. Si no tenim prestigis, com volem que sigui eficaç la nostra actuació? Per què havem de ferir amb l'arma del greuge aquells que han sabut obrir-se camí enarborant una bandera noble i honrada? El més trist és veure que murmuren aquells que han aconseguit una posició que els permet viure folgadament, a l'ombra de les institucions i de les personalitats prestigioses!... Els nostres catòlics són porucs i exageradament conservadors. Si parleu clarament s'espanten i us diuen revolucionari.*

*Els nostres patrons viurien tranquil·lament en un estat perpetu de guerra i amb les garanties suspeses. Naturalment que hi ha excepcions, però nosaltres sempre parlem amb caràcter general.*

*—Veieu, us diuen amb un aire de satisfacció, ara un hom pot treballar sense l'ai al cor. No hi ha vagues ni conflictes socials. Per què hem de demanar la promulgació de lleis socials que regulin la vida del treball, si tenim la força de les baionetes?*

*Jo creuria en l'eficàcia de la força, si existís una arma de combat que occís les idees. Mentre aquestes romanguin dins de nosaltres i el pensament pugui estendre les ales, la força podrà servir en moments determinats, però no per fer-ne un sistema de govern.*

*Podrien dir-nos, aquests senyors que viuen platxeriosament, per què ara no existeixen les convulsions socials que posaven en commoció tota la ciutat, si consideren solucionats definitivament els problemes que abans es plantejaven en un ambient de violència i de terror? Voleu dir que quan tornem a la normalitat política, no es plantejaran novament aquells problemes?*

*Els obrers d'arreu del món se'n van cap al socialisme i els més extremistes cap al comunisme. Aquesta és una veritat axiomàtica. Les idees que s'elaboren en un poble determinat, tenen repercussió en altres pobles; i malgrat la pobresa ideològica dels socialistes espanyols, que practiquen un socialisme casolà que els permet actuar com a perfectes ministerials, la bandera socialista onejarà en totes les ciutats industrials.*

*La pregunta que fèiem d'aquestes planes estant tornem a repetirla: Estem preparats per aturar l'escomesa socialista? Coneixem a fons el socialisme doctrinari per a poder impugnar allò que sigui contrrai als principis fonamentals del cristianisme? Sabem fins on podem arribar i en quines coses concretes podem coincidir?*

*Mireu que és endebades que tanquem la porta de les concessions amb pany i clau. Les idees són més fortes que l'egoisme.*

*Deixem de banda el conservadorisme exagerat i no vulguem defensar la botiga en nom del catolicisme. Quan creiem que són lesionats els nostres interessos, invoquem els documents pontificis per aconseguir el respecte a la propietat privada, però en el moment d'actuar com a comerciants o com a homes de negoci, procurem oblidar el Decàleg i les orientacions socials de l'Església.*

*Fem servir per a coses més altes i més nobles la bandera del catolicisme. No confonguem l'egoisme amb la Religió.*

*Una de les coses que m'entristeix més és l'allunyament i la indiferència del poble*

*Les masses obreres no coneixen encara la suavitat i la dolçor del cristianisme. Estan completament materialitzades. I qui pot negar que en el fons del poble s'hi troba una gran bondat? Ah! si aconseguíssim obrir els seus ulls a la llum de la fe! Però, com voleu que ens creguin si els hem enganyat tantes vegades? Cada vegada que ens hem posat en contacte amb el poble, hem tingut un fracàs. No serà eficaç la nostra actuació fins que deixem de banda els obrers decoratius i vulguem els de carn i ossos. Hem de conèixer els dolors i els sofriments del poble i hem de tenir el valor de combatre les injustícies socials caigui qui caigui. Les entitats de caràcter benèfic que fan caritat als obrers, les considero d'una gran ineficàcia. A l'obrer no li hem de donar unes espardenyes, o una camisa, sinó treball i la soldada que necessita per a satisfer les necessitats de la vida. Hem de voler que es pasti el pa amb les pròpies mans, i que amb el seu esforç sostingui una família. Hem de fer caritat als malalts i als invàlids, però a l'home sà li hem de donar treball.*

*Quantes dames respectables trobaríem en els robers que s'imposen la missió de vestir els pobres, que tenen el marit fabricant, el qual ha fet bons negocis donant soldades irrisòries als obrers! No seria més eficaç que aquestes dames diguessin a llurs marits que retribuïssin bé l'obrer, per tal que aquest pugui comprar-se les espardenyes i la camisa, que elles per a poder adquirir-les han d'organitzar festes aristocràtiques fent servir els pobres de pretext?*

*L'obrer no vol caritat, sinó treball. Si voleu desarmar els revolucionaris i els homes d'idees dissolvents que escampen la llavor de l'anarquia, cal fer triomfar l'equitat i la justícia.*

*Heu de dir al poble que nosaltres som enemics de l'explotació; i quan es planteja un conflicte d'ordre social, si l'obrer té raó hem d'ajudar-lo, i si no en té hem de fer-li veure que està equivocat. Però mai no hem de defensar sistemàticament el capital. El catolicisme no té res a veure*

*amb els rics i els poderosos, quan aquests s'aparten del camí dreturer. El catolicisme és l'aglutinant que uneix totes les forces socials; i si ens decantem a favor d'un estament, deixem abandonat l'altre.*

*Si diem que els obrers i els patrons són germans, uns i altres han d'ésser tractats amb amor. Si afalaguem els patrons i menyspreem els obrers, és impossible que s'estimin.*

*Siguem sincers, i el poble creurà en nosaltres!*

*J. CIVERA I SORMANI*

## *La propietat de la terra.—Els clams d'un Prelat il·lustre*

Un diari esquerrà de Madrid afirma que els catòlics no han fet res a favor dels camperols castellans i que ningú no s'atreveix a blasmar les injustícies que amb ells cometen alguns dels propietaris de les terres. Aquest diari fa aquesta afirmació per arribar a la conclusió que els obrers poden únicament confiar amb l'esforç dels homes d'esquerra.

Si els sectaris llegissin i meditessin els documents pontificals dels Prelats, veurien que mai l'Església no ha defensat l'explotació i que alguns Bisbes de diòcesis castellanes han dit coses fortíssimes contra aquells que fan un ús pagà de les terres i s'enriqueixen endogalant els arrendataris.

Coneix l'alludit diari la cèlebre Pastoral que va escriure l'any 1912 el Bisbe de Ciudad Rodrigo, doctor Ramon Barberà? Aquesta Pastoral ressonà durant molt de temps com una gran veu justiciera damunt els camps castellans; i quan un diputat va llegir-ne un fragment a la Cambra popular els diputats varen emocionar-se com si sentissin la veu d'un profeta bíblic.

En nom de la moral de Crist defensa enèrgicament els drets dels camperols castellans.

Escolteu el que diu adreçant-se als rics propietaris que s'enriqueixen il·lícitament: "Quizá los tribunales de justicia ampararán eso; pero delante de Dios, a la luz de la conciencia honrada y, sobre todo, ante las enseñanzas de nuestro Redentor Jesucristo, eso no es lícito. *Non licet*. La riqueza es un bien, el bien es difusivo por naturaleza, y el que menos participa de esa difusión es vuestro arrendatario, el que la produce con su trabajo y su sudor. *Non licet*".

L'il·lustre Prelat, de bona memòria, diu que en la seva visita pastoral "atravesó vastas soledades sin encontrar durante horas enteras ni una vivienda ni un ser humano. Aquí y allá una espadaña medio derruída, que es como la cruz a la cabecera de una tumba. De una tumba en que yace un pueblo entero".

I, adreçant-se als grans propietaris, els diu: "Todo desapareció. Zarzas y espinas invadieron el lugar santo; silencio y soledad aquellas plazas y viviendas. Veinte nombres podríamos sin esfuerzo citar de otras tantas parroquias que han desaparecido o están a punto de desaparecer, de las cuales quedan datos en el archivo de la diócesis. ¡Eh!, ricos propietarios, ¿qué ha sido de los habitantes de estos pueblos?

"¡Ay de vosotros los que juntáis casa con casa y campo con campo hasta el término del lugar! ¿Queréis acaso habitar vosotros solos en medio de la tierra?"

Després, parlant del contracte d'arrendament, diu: "Ante la ley humana, de cualquier modo que uno quiera obligarse, obligado queda, pero no todos los contratos que sanciona la ley humana quedan igualmente sancionados por la ley de Dios y por el fallo de la conciencia. ¿Sería conforme a la justicia natural un contrato en virtud del cual el dueño del predio se levantase con todo el producto, sin dejar al rentero un pedazo de pan? No, *non licet*. ¿Que no se llegará a este extremo? Quizá podría citarse algún caso. No se llegará a tales extremos; pero hartas veces hemos sentido el ánimo fatigado al oir que tal o cual finca arruina cada año a su rentero, y esto no es lícito ni es justo: *laborantem agricolam oportet imum de fructibus percipere,* dice San Pablo. No se llegará a tales extremos, pero se encuentran renteros que han de trabajar día y noche, sin respetar los días de fiesta, para cumplir sus compromisos, y esto no es lícito ni es justo. No se llegará a tales extremos, pero tenemos a la vista algunos contratos que, sin poder remediarlo, hacen enrojecer de indignación.

"Revisad vuestros contratos uno por uno, propietarios ilustres, nobles de abolengo, que la nobleza de la sangre es siempre inspiradora de bellos y generosos pensamientos. Estamos seguros de que no habéis fijado en alguno de ellos vuestra atención. Poned al labrador en condiciones de trabajar con holgura, de tener amor a la tierra que cultiva; la tierra, que es la gran amiga cuando se la trata con amor, y ganarán vuestras fincas, la producción aumentará notablemente y os quedará la satisfacción inapreciable de haber obrado como cumple a cristianos y caballeros".

El Prelat acaba amb aquestes paraules colpidores: "Los señores no ven lo que cuesta al colono reunir la renta saneada que llega a sus manos; no se enteran de los trabajos de preparación, sementera y recolección; de los sobresaltos y angustias que le ocasiona cualquier accidente que amenace destruir en pocos momentos la deseada cosecha; de las privaciones y sacrificios que representa el pago de la contribución, que pesa íntegra sobre el rentero; el pago de las otras gabelas que pesan sobre el rentero; el pago de la escritura de arrendamiento y derechos reales, que constituyen una suma respetable y se renueva cada cinco años, porque no se hacen a más largo plazo, que son de cuenta del rentero. Si todo esto viesen y considerasen los señores a buena luz, de seguro que sentirían alguna vez en su corazón una voz que les dice claramente: *Non licet*".

Han parlat mai tan noblement els homes d'esquerra? Es pot afirmar, després de llegir aquests fragments tan enèrgics, que els Prelats no han blasmat les injustícies que cometen alguns rics propietaris?

Si precisament l'Església ha estat sempre la protectora de l'humil i del pobre! Si s'hagués escoltat la veu del doctor Barberà, com hauria planat l'alegria damunt els camps desolats de Castella!

J. C.

*Informació interessant*

# Assegurança de la maternitat

Aquest és un tema simpàtic a tot ésser-ho. La informació oberta deuria cridar l'atenció de tots els que s'interessen per les qüestions social i estimular llur cooperació.

Per tal motiu publiquem a continuació la nota oficial de la Convocatòria, que diu així:

"Convocada per Reial ordre de 18 de juny passat, Gaseta del 20, una informació pública davant la comissió Paritària Patronal i Obrera de l'Institut de Previsió, per aportar dades d'estudi al problema de l'assegurança de Maternitat i poder preparar el projecte de llei referent a aquesta assegurança, es fa públic que tots els elements patronals o obrers, aixi com qualsevol altres d'índole social o professional que concorrin a aquesta informació, podran fer-ho d'acord a les normes següents:

Primera. — La informació es farà oralment o per escrit i tindrà especialment caràcter pràctic, procurant aportar-hi les dades objectives i d'estadística i experiències que es creguin d'interès.

Als informes convindrà acompanyar els antecedents d'organització, reglaments, estatuts i memòries i altres documents.

Els informes orals es faran davant la Comissió Paritària els dies i hores que oportunament s'assenyalaran.

Segona. — La informació es subjectarà al següent qüestionari:

I. — Zona d'aplicació de l'assegurança de maternitat.
Primer. Obreres a les quals comprengui.
Segon. Edat de la beneficiària.
Tercer. Condicions econòmiques d'aquesta.

II. — Benefici de l'assegurança.
Primer. Assistència facultativa domèstica i d'hospitalització.
Segon. Pensió maternal.
Tercer. Lactància.
Quart. Període de duració del benefici.

III. — Cost de l'assegurança.
Primer. Quantia de la quota obrera.
Segon. Idem de la patronal.
Tercer. Bonificació de l'Estat.
Quart. Altres recursos.

IV. — Administració de l'assegurança.
Primer. Elements coadjuvants de l'Institut de Previsió i de les seves Caixes collaboradores.
Segon. Institucions de beneficència.
Tercer. Mutualitats.
Quart. Empresa d'assegurances.

# Un missioner català

Ha mort a la Xina el P. Fra Francesc de Fàbregues Boixart i Soler. La notícia de la seva mort ens ha sorprès, als seus amics. Es pot dir que coincidia amb la lectura de l'última carta d'ell rebuda, que m'atreveixo a qualificar de testamentària.

Era un zelós missioner, potser dels més joves missioners que la pròdiga terra nostra havia tramès a la llegendària terra d'Orient. Fill d'una distingida família de Vilafranca, ingressà a l'ordre Franciscana tot just acabat el batxillerat al Collegi que fou de Sant Ignasi de Sarrià. Seguí a la nostra Universitat el curs d'ampliació. Recordo, com si fos ara, que s'estatjava en un dels més nobles i típics carrers de la nostra ciutat.

Era un bon company, un excellent amic, el millor company i el més excellent amic de la meva infància. La seva vocació, des dels seus inicis, em fou per ell revelada. Erem, si no recordo malament, estudiants del cinquè del batxillerat.

Quan, al cap d'uns anys, un dia em visità vestit amb el sant hàbit, que tan bé li esqueia a la seva angular cara, vaig sentir una de les emocions més grans i inexplicables. No em podia avenir que aquell *frare* fos el meu company d'estudis. Un xic groguenc, un tros escardalenc, tot ell es feia fonedís sota el robatge amplíssim de l'ordre seràfica. Havia canviat bon tros, físicament. Però el seu esperit era el mateix.

El seu esperit, culte, amable, platxeriós, trobava en la conversa amiga un esplai. Finament seràfica la seva conversa, donava la sensació d'un *petit santet*.

Poques vegades el vegí, després. El dia de cantar missa a l'Església de Sant Antonio, del carrer de Calaf, el seu comiat a Roma i a l'Orient.

No obstant, la seva correspondència, que servo curosament, és una correspondència que m'atreviria a dir exemplar. Tan lluny de casa i tan a la vora.

Alguns es creuen que els missioners són uns éssers que reneguen de la família i de la pàtria i dels amics. Res de més inexacte. El missioner, precisament per ésser un home apostòlic, és un home dels que en diem *tot cor*. El P. Fàbregues bé ho demostrava. Els seus amors pregons els conservava ben vius i arrelats.

S'interassava per la nostra CATALUNYA SOCIAL, i poc abans de morir em demanava que li'n trametés exemplars, així com estampes de la Mare de Déu de Montserrat. Era un amic de la nostra obra d'apostolat social, que seguia atentament.

Descansi en pau, l'amic estimat, el patriota illustre, el missioner exemplar. Descansi en pau i pregui per tots nosaltres.

FRANCESC MANICH

Una economia de dos milions

# *El Pressupost 1925-26 i el sou dels funcionaris judicials*

En el Pressupost de l'Estat per a l'any econòmic 1925-26, les partides corresponents a l'administració de justícia han sofert una rebaixa considerable; una rebaixa de 1.284,849'23 en conjunt per a tots els serveis, i una rebaixa de 700.660 pessetes en el Tribunal Suprem, és a dir, una disminució de pessetes 1.985,509'23; quasi dos milions de pessetes.

I això ha portat alguns a fer consideracions sobre un extrem tan important com aquest en l'administració general de l'Estat, ja que és opinió general, començant pel propi Directori militar, que les atencions de justícia, com a primordials que són en tota societat ben organitzada, han d'estar molt ben dotades i ateses. I quan hom creia veure un augment en aquest ram, sobretot en el millorament de dotació dels funcionaris, es troba amb una rebaixa de consignació de quasi dos milions de pessetes.

No cal dir com els comentaris abunden i com no són certament molt falaguers per aquesta orientació.

Nosaltres, però, que no podem pas ésser sospitosos de certes simpaties en la vida pública, anem en aquest cas a dir que la mida no ens sembla del tot desencertada, almenys per raó de circumstàncies.

* * *

Que els funcionaris del Poder judicial han de trobar-se ben retribuïts, és un axioma d'avui i de sempre. Hem de recordar aquella dita de Filangieri: "El príncep no serà jamai prou esplèndid en la retribució dels funcionaris encarregats d'administrar justícia, ja que el gran interès de l'Estat està en què les persones que tenen al seu càrrec l'exercici d'una part del Poder no es vegin precisades a abusar-ne per arribar a un sou suficient, proporcionat a les necessitats que la seva situació social els crea". I l'exemple dels altres Estats—començant per Anglaterra, on des del sou de 50.000 duros del Lord Chancellor fins al sou de 9.000 duros dels senzills jutges de la Cort de Bow-Street, la dotació és sempre superior a la del President del Suprem d'Espanya—és certament convincent i unànime en aquest particular.

Essent, doncs, això veritat indiscutible, què manca per arribar allí on voldríem en l'administració de justícia? Senzillament; la reorganització del servei sobre les bases que la pròpia funció i l'organització de conjunt dels Estats imposen. No n'hi ha prou que els funcionaris siguin millorats; cal que el servei ho sigui a l'ensems, ja que si molt respectables són els interessos dels primers, no tenen aquells altra raó de millorament i fins d'existència que el servei al qual estan adscrits.

I l'administració de justícia, aquí, no és pas dels serveis de l'Estat que no necessitin urgent millora, com gairebé tots.

En primer lloc, la independència del Poder judicial no és pas un fet, encara. A desgrat dels principis substantius de la Llei Orgànica, el contacte dels jutges amb el Ministeri de Justícia segueix essent un fet. El Govern volgué corregir semblant tort i creà aquella Junta que té per objecte acordar els ascensos i tot referents al personal de la judicatura; però aquesta junta tampoc s'ha alliberat de les corrupteles que els contactes amb Gràcia i Justícia porten, com demostrava no fa molts dies un òrgan tan governamental com *El Debate* en un article molt documentat. De manera que la independència no es troba, encara, més que en la Llei Orgànica.

En segon terme, una separació absoluta i radical entre l'administració de justícia civil i criminal és de necessitat així mateix evident, com a resultat de condicions tècniques i fins psicològiques completament diferents. Però amb tot i el que s'ha dit en aquest particular des que Rafel Garofalo va plantejar el problema, aquest segueix aquí sense ésser resolt. El jutge que ha de fallar en assumptes civils no ho ha de fer en assumptes criminals; els primers són més jurídics que policíacs; els segons són predominantment policíacs en certs moments i sempre fortament psicològics. Entre l'exercici de la medicina i el de la criminologia hi ha més contactes, per exemple, que entre l'exercici de la criminologia i el de la jurisdicció civil. I en benefici de la justícia, que suposa una competència com més gran possible en els jutges, cal que aquests deixin d'ésser a la vegada orientadors de la persecució d'un crim i distribuïdors dels creditors en una suspensió de pagaments.

Darrerament, cal també que s'estableixi un sistema perquè el personal de la judicatura pugui ésser seleccionat entre (sinó el millor) almenys el més regular de la gent de dret. El sistema memorista de les oposicions actuals no garanteix res. Es clar que en això es trobarà sempre l'obstacle dels pocs avantatges econòmics que la carrera judicial porta en si, i que per molts que n'hi ofereixi l'Estat, no arribaran mai als de l'exercici, amb una mica d'èxit, de la carrera lliure. Però hi cap que, millorant els dits avantatges econòmics, la gent de dret s'hi llenci més que fins ara, especialment en les seves seleccions; i llavors el sistema de reclutament per a la carrera resultarà encara més inadequat que actualment.

* * *

I és que tant l'establiment com la reorganització de tot servei públic suposen sempre una *política*, és a dir, una manera de fer que, és clar, ha d'obeir abans que tot a una orientació. I per això, quan aquesta no existeix, les consignacions en pressupost resulten manta vegada pertorbadores en lloc de remeieres per a deficiències reconegudes.

I així com no trobem que l'augment de sou als mestres ni la creació d'escoles representin una política pedagògica (ja que res no farem dels locals mentre no tinguem *mestres* i escoles on formar-los), així tampoc un augment de sou als funcionaris de la carrera judicials no ve a representar una política de l'administració de justícia. I per bé que sigui cert que, donada l'actual situació realment inaguantable de jutges i magistrats, no hauria dolgut a ningú un augment discret de sou, el cert és que posar la carrera al nivell que li correspon no és cosa que depengui solament, ni fins principalment, dels dits augments de sou. Amb aquesta són altres les reformes que han de posar la magistratura a l'altura adequada; reformes en la seva independència, tècnica i preparació.

JOSEP M. GICH

*De la Rússia soviètica*

# La nova política agrària

Tots els pobles tenen els ulls fits a Rússia per a conèixer les evolucions del règim soviètic. El Congrés del partit comunista ha rebutjat una vegada més el "trotzkisme", que nega la possibilitat d'introduir el socialisme integral a Rússia, mentre els altres països no hagin abatut el capitalisme. Creu el Congrés que la dictadura del proletariat pot subsistir a Rússia, encara que el capitalisme mantingui la seva dominació al món. De totes maneres no deixen de reconèixer les dificultats que troben en llur tasca els bolxevistes i per a vèncer-les proposen l'adopció d'una política agrària hàbil.

Als camps russos hi observen els bolxevistes tres fenòmens essencials: continuen formant-se les classes socials, persistint l'antagonisme entre els pobres, mitjans i rics. Els pagesos pobres donen mostres d'una activitat política més gran; en canvi els mitjans s'alien amb els rics per a vèncer els sense terra.

Els bolxevistes partidaris de la lluita de classes als camps han estat batuts per gran majoria pels que no volen una nova edició del "comunisme de guerra". Cal no atacar de front els pagesos mitjans que formen la gran massa dels rurals, sinó pel contrari, amansir-los i convèncer-los, desenrotllant la cooperació agrícola. "La política agrària del Govern — ha dit el secretari Staline — ha d'ésser més moderada; si no, els comunistes no es mantindran al poder".

Inspirant-se en aquestes idees, el Govern dels Soviets ha publicat el decret legalitzant el salariat agrícola; ha autoritzat l'arrendament de les explotacions agrícoles; ha disminuït els impostos que pesen damunt els pagesos i prepara la introducció de la "Nep" (nova política econòmica) als camps.

Fins ara, el treball a jornal als camps sols era tolerat; els comunistes no gosaven prohibir-lo per temor del "kulak", el pagès ric. Però els que empraven obrers agrícoles estaven privats, almenys en teoria, dels drets ciutadans actius, no participaven a les eleccions i per això se'ls designava a la vindicta dels pagesos pobres.

Legalitzant l'ús dels obrers agrícoles, els bolxevistes creuen que es guanyaran les simpaties dels "kulaks". Queden exclosos del règim les explotacions tipus industrial, les quals són sotmeses a les condicions generals de treball en l'economia soviètica. L'obrer i el patró han de signar contracte de treball i les condicions no poden ésser inferiors a les concedides a l'obrer per la legislació vigent. Els joves menors de 14 anys resten exclosos, però si es tracta de treballs fàcils pot arribar-se als 12 anys. S'admet la jornada superior de vuit hores, segons el caràcter del treball, i per determinats períodes. L'obrer ha de tenir un dia de festa a la setmana, i pels dies de festes els obrers han de quedar lliures. Els jornals han d'ésser del mínimum que pagui l'Estat a la localitat. El patró ha de donar menjar a l'obrer de la mateixa qualitat del que usa per a la seva família; l'ha d'allotjar en locals convenients i en cas de malaltia l'ha d'assistir i pagar-li el jornal durant un mes, si té feina per a tot l'any i ha treballat almenys un mes a la casa. Per a la dona se li comprèn com a malaltia el deslliurament. Si el patró sols té llogat l'obrer per temporades, l'obligació d'assistir-lo és per quinze dies. El servei de metges i de les institucions sanitàries és gratuit per als obrers. Una explotació que ocupi més de tres obrers durant un any, els ha d'assegurar conforme a les lleis de l'assegurança social. El patró pot acomiadar els obrers per raons plausibles abans d'acabar el contracte, però els ha de prevenir 15 dies abans o pagar-los 15 jornals. Si són els obrers els que se'n van han d'avisar el patró una setmana abans. Els litigis són portats a una comissió d'arbitratge, i, en cas de refús d'una de les parts, al tribunal popular.

El Congrés de la Unió de les Repúbliques Soviètiques no sols ha aprovat aquesta nova orientació envers els agraris, sinó que els ha dirigit un manifest en el qual es diu que l'agricultura russa ha de ressorgir per tal d'augmentar els guanys dels pagesos pobres, principalment per les cooperatives, però que la formació de la burgesia rural (els "kulaks" com l'anomena), no pot ésser impedida, puix aplica mètodes perfeccionats de conreu. Parla el manifest de la rebaixa de 100 milions de rubles de l'impost únic a pagar per l'agricultura durant l'exercici de 1924-25, i promet consagrar la meitat de l'impost agrícola al pressupost comunal per a construir carreteres, hospitals, escoles, etc. Finalment declara que està prohibit implantar nous impostos locals.

Segons l'informe de Kamenef, el Congrés ha mantingut el principi collectivista, però no pensa imposar als pagesos l'explotació collectiva de la terra, sinó que, al contrari, "tot pagès és lliure de triar la forma de l'usdefruit de la terra que millor li convingui, i no serà posat cap obstacle al camí dels que vulguin establir una explotació individual". Anant més lluny encara, el Congrés ha prohibit tot nou repartiment de terres i si no dóna als "kulaks" títols de propietat, els tranquillitza declarant que les parcelles de les quals s'empararen en 1918 i 1919 restaran en possessió llur. El Congrés autoritza l'arrendament de les terres, pràctica contrària a l'esperit de la "llei fonamental sobre la socialització del terreny", però els bolxevistes reconeixen que Rússia està massa empobrida perquè pugui prescindir-se'n.

Més del 40 per 100 de totes les explotacions agrícoles manquen totalment de cavalls i d'instruments per a conrear la terra, i per tant val més la parceria de les terres del pagès ric al pagès pobre que no que restin abandonades. Altrament, malgrat la revolució, la parceria no deixava de practicar-se clandestinament. El contracte no pot excedir de dotze anys.

Comentant aquestes decisions Kamenef ha dit que es tracta de reconstituir el capital agrícola rus, justificant aquesta política en el sentit que serà el preludi del socialisme complet. Ha recordat la famosa fórmula de Lenín que "el socialisme és el poder soviètic i l'electrificació dels camps", afegint-hi "i també la cooperació". En efecte, el Congrés, com a contrapartida del programa capitalista ha adoptat

disposicions per encoratjar les cooperatives agrícoles, les quals, agrupant els pagesos pobres i mitjans, faran desaparèixer l'excessiva divisió de les terres i facilitaran el pas del conreu extensiu a l'intensiu.

Després de la nova orientació donada al comerç i a la indústria, i de la reforma monetària a base del patró-or, els Soviets han realitzat la tercera etapa essencial per al restabliment de la situació econòmica del país. La reforma agrària serà sens dubte la més important i si els conreus s'intensifiquen, fent de manera que puguin exportar-se cereals, aleshores serà l'ocasió de poder adquirir a l'estranger l'utillatge de tota mena que necessita Rússia per a prosperar.

Els resultats del comerç exterior mostren que la situació actual no pot perllongar-se. L'exportació de cereals no tan sols s'ha paralitzat, sinó que ha calgut importar-ne. La balança comercial durant el primer trimestre de l'exercici 1924-25 (octubre 1924 a març de 1925) ha passat d'activa a passiva.

Per altra part el pressupost per a l'exercici 1924-25 és el primer que es presenta en equilibri sense acudir a l'emissió de bitllets. Està establert no en rubles-or, sinó en rubles "txernovetz", el poder de compra dels quals a l'interior representa la meitat del ruble-or d'abans la guerra. La xifra global del pressupost és de 2.478'5 milions de rubles, contra 1.498'6 milions l'exercici anterior.

El Govern dels Soviets ha fet un gran esforç per equilibrar el pressupost; i, no havent pogut augmentar gaire els impostos directes per manca de matèria fiscal, ha hagut de recórrer, encontra la doctrina socialista, als impostos indirectes o de consum, havent doblat aquests en un any.

# CURS DE SEGUR OBRER

**Explicat pel Conseller-Delegat de l'Institut Nacional de Previsió**

## Don Josep Maluquer i Salvador

**a la càtedra de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera**

## TEMA ESPECIAL

### Aspectes de la història social del segle XIX que van preparar el Retir Obrer

*(Acabament)*

I en 1900, en el Círcol de la Unió Mercantil de Madrid, En Costa parlà de les compensacions degudes a les classes populars i, com a modalitats de compensacions, les institucions de Previsió i Caixes de retir per a la vellesa, per iniciativa i sota el patronat de l'Estat. Es a dir: una veritable "compensació" social.

*Un document interessant i una tasca preparatòria*

En 1890, el professor d'aquest Curs rebé una carta del senyor Gonzàlez Rothwos, llavors Governador Civil de Santander, consultant, com a president de la Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat d'Alfons XIII, quin mitjà seria més pràctic per augmentar l'eficàcia social de les Caixes d'Estalvi.

El 26 d'agost, vaig dirigir al president de la Caixa de Santander una carta-informe en la qual partia del principi que "en la tasca de vigorització social econòmica de la nostra pàtria han d'ésser elements importants els segurs, especialment els de caràcter social"; considerava que ja no pot satisfer la virtualitat de l'estalvi quan podem aixecar la seva màxima potència per mitjà del segur. "Util és—deia—proporcionar a l'obrer, sigui manual o intellectual, el mitjà de constituir un modest capital per l'interès compost de petites quantitats successivament dipositades; però ho és més encara procurarli pensions vitalícies a partir d'una determinada edat, que constitueixin una veritable jubilació; indemnitzacions importants quan un accident destrueixi la seva integritat física; capitals proporcionats al resultat que de la seva activitat i economia esperava durant la vida, que continuen la seva protecció a la família en els casos de mort prematura, i tantes altres combinacions del segur sempre admirables." La *Caisse générale d'Epargne et de Retraite,* de Bèlgica, té un sistema de rendes vitalícies i de segurs de vida ben establert i compta amb els recursos, facilitats i privilegis de les institucions nacionals. Per això hi ha un mitjà pràctic: que les Caixes d'Estalvis, sense menyscapte de la via pròpia, estableixin per l'acció collectiva un organisme amb subjecció estricta a les regles de la ciència i pràctica del segur.

No és cert que aquí es dibuixen ja les línies generals de l'Institut Nacional de Previsió? Poques Caixes acudiren a la crida; l'ambient encara no hi era. Però la Caixa de Santander va aprovar plenament la iniciativa i la Comissió de Reformes Socials confià a l'autor una ponència sobre el tema. Aquesta tasca seguida fins a 1908 és la llavor d'un projecte inicial de 1903 i del definitiu de 1906 de l'Institut Nacional de Previsió.

*Dades recents interessants*

Des de 1895 actuen els Congressos Internacionals d'Actuaris sota els auspicis dels més renomenats Instituts actuarials del món. La iniciativa ha tingut assentiment complet, essent reconeguda i acatada la seva ortodòxia actuarial. Una novetat: l'Institut japonès.

En altre ordre, Suïssa fundà un dels millors organismes d'inspecció del segur privat, el *Bureau Fédéral des Assurances*, de Berna.

I els Estats Units? Cosa difícil fóra sintetitzar en poc lloc les característiques de l'obrer nord-americà, l'esperit del *self made man* (l'home que es forma ell mateix). N'hi ha prou amb saber que en el primer terç del segle XIX sols hi havia en el país unes 500 pòlisses de segur-vida i que al final del mateix segle hi havia quasi altres tantes classes de pòlisses de segur, per a compendre el seu excepcional desenrotllament. No vol dir això que el sentit social no reperçuteixi allí en el segur; però aquest no va arribar a ésser programa del *Socialistic Labour Party* fins a 1896.

Bèlgica seguí l'expansió en matèries socials empresa pel Govern del partit catòlic.

I a Espanya, pel novembre de 1899, la Caixa Provincial d'Estalvis de Guipúscoa va acordar establir des del primer dia de l'actual segle una Caixa de Retirs per a la vellesa i els invàlids del treball.

Per aquells temps, el coronel, avui general, Marvà va començar dedicar-se a estudis socials que merescudament el portaren a la Inspecció del Treball i a la presidència de l'Institut Nacional de Previsió.

*La primera llei social*

El segle XIX va tenir a Espanya forta preparació per al retir obrer; però la realitat completa no arribà fins la primera dècada del segle XX.

Lleis socials foren moltes les que no arribaren a realitat; p. e., la de 1873, relativa a algun aspecte de protecció a la classe obrera; mancava ambient.

Fins a darreries del segle, aquest ambient per a legislar no va existir. En l'època en què la Comissió de Reformes Socials estava ressentida, una llei es preparà: la d'accidents del treball, la primera d'aquí. El senyor Dato la formulà essent ministre de Governació, i arribà a ésser llei en 1900.

Mentrestant, l'expositor d'aquest Curs manifestava en el Congrés Internacional d'actuaris, de París, que el complavia ésser el primer delegat del Govern espanyol que en matèria social, en lloc dels mots "farem, projectem", podia dir "hem fet, hem començat".

* * *

Probablement alguns es demanaran si resulta pràctic el temps dedicat en aquest Curs a estudiar la centúria anterior, com ho acabem de fer. Es pot contestar amb Benet Croce: "Perquè serveix la història? Per entendre el present. I compendre el present en el seu orígen històric, és entendre'l millor".

Per això en aquesta senzilla relació de fets i temes històrico-socials desitjaria que hagués restat evidenciada la complexitat d'idearis que han arribat a constituir i aplicar quelcom que té la magnitud del Segur obrer obligatori i la confirmació d'allò que al començament indicàvem respecte que les seves derivacions semblen explicar una collaboració més ampla, factible i cordial que en altres aspectes de la vida pública més allunyats del que significa el segur.

Tot le'ncert està, en la nostra manera de veure, en arribar a la possible convivència de la gran massa damunt la qual ha d'actuar per a la completa realització de la seva finalitat i transcendència.

# Llibres nous

*La Mujer de Acción Católica. Pensamientos y Consejos, por el P. Gabriel Palau, de la Compañía de Jesús. Depositario general: Casa Católica "Alfa y Omega", Callao, 575. Buenos Aires.*

El P. Gabriel Palau acaba de publicar una obreta que per la seva estructura i ideologia recorda, com bessona, la seva cèlebre "El Catòlic d'Acció", traduïda, com és sabut, a la majoria de les llengües cultes del món.

En forma de sentències, descabdella el P. Palau els més bells pensaments i la més sòlida doctrina sobre la formació i actuació de la dona en el camp social catòlic. La singular manera d'estructurar els seus conceptes, molts dels quals resulten àdhuc d'una puresa extraordinària de llenguatge, d'una cadència eurítmica notable, és molt a propòsit, no sols per a facilitar la memòria dels seus consells, sinó també per a elevar el nivell cultural de les seves lectores.

Nosaltres, que tant estimem el P. Palau, és molt lògic que quasi ens apuntem com un èxit nostre el que ho serà infalliblement, la publicació d'aquest llibre, pel qual esperem ben prompte els honors de la traducció.

"La Mujer de Acción Católica" és un manual, un florilegi de pensaments que deu posseir tota dona d'acció catòlica.

FRANCESC MANICH

# A honor del Marquès de Comillas

En el grandiós saló d'actes de la parròquia de Santa Anna, ple de gom a gom, tingué lloc la sessió necrològica a honor del Marquès de Comillas, organitzada per la Casa Social Catòlica i altres associacions similars.

Presidí l'acte l'Arquebisbe de Tarragona i Primat d'Espanya, eminentíssim Cardenal doctor Vidal i Barraquer, a qui rodejaven el bisbe de Zamboanga doctor Clos, S. J., illustres personalitats del camp catòlic social de Barcelona i representants de les autoritats i corporacions més caracteritzades de la capital, entre altres l'Acció Popular, representada pel seu president excellentíssim senyor Albó.

Prengueren part en la sessió pronunciant atinats i formosos parlaments, amarats d'afecte a l'inoblidable pròcer, els senyors Cierco, de la U. P. D. E. C.; Ruiz, de la C. S. C. de Valladolid; la senyoreta Maria López de Sagredo; Martín Alvarez, de la C. S. C. de Madrid; doctor Balcells, director de la Ll. A. C. D., i el doctor Vidal Barraquer, que resumí magistralment els discursos i els sentiments de tots. Fou una festa corprenedora.

# D'ací i d'allà

El senyor Lerroux ha dit als seus amics que no ve a Barcelona perquè no es podria moure lliurement.

Si que s'ha fet gros!

Els *jóvenes bárbaros* es disposaven ja a córrer la pòlvora i a endomassar els balcons de la *Casa del Pueblo*. Es diu que han tingut una gran decepció. Doncs, que es pensaven els seus correligionaris que En Lerroux calaria foc a la ciutat *por sus cuatro costados,* segons que va anunciar una vegada de les planes estant d'un diari?

El *caudillo* és molt valent quan compleix ordres dels polítics de Madrid i té autoritats que li guarden les espatlles.

Si és tan valent, per què no fa discursos truculents davant les seves masses desmanegades?

Per què no repeteix allò del *robad, matad, no os detengáis ante los altares ni ante las tumbas?*

El senyor Lerroux creu que és preferible romandre a Madrid, fent l'interessant i dissimulant el seu fracàs.

El *caudillo* se'n va a la posta. No passarà com un sol, deixant un rastre de llum, sinó com una torrentada que destrueix tot allò que troba al seu pas.

* * *

Els drets dels pares de família i la llibertat religiosa estaven amenaçats i el més alt tribunal dels Estats Units ha inflingit una derrota a aquells que creuen en la sobirania absoluta de l'Estat.

En la sentència del Tribunal Suprem es diu textualment:

"La teoria fonamental de la llibertat en la qual reposen tots els Governs d'aquesta Unió, exclou tot poder general de l'Estat per a obligar els seus infants a acceptar la instrucció dels mestres públics. L'infant no és simplement una criatura de l'Estat; els seus pares, ells encarregats de vetllar per ells, *tenen no solament el dret, sinó l'alt deure* (high duty) *de preparar-los per a les obligacions de l'esdevenidor*"

La nostra gent avençada i aquells que volien imposar el text únic, haurien de pendre exemple dels tribunals d'aquell gran poble.

Els pares tenen el dret d'oposar-se que els seus fills siguin contaminats amb doctrines falses i absurdes.

Els que opinen el contrari tenen un concepte pagà de l'Estat.

Els infants són dels pares i aquests poden esbrossar el camí dreturer quan algú els vol fer seguir mals viaranys.

* * *

S'ha celebrat amb molta solemnitat la festa de Sant Cristòfol.

Els xòfers han volgut honorar, com altres anys, el seu sant patró.

Molt ben fet. Haurien, però, de prometre al Sant que d'ara endavant passaran pels carrers sense fer mal a ningú.

Està molt bé que hagin escollit el gegant cananeu per patró, però potser hauríem sortit guanyant que haguessin escollit Santa Llúcia. D'aquesta manera la santa gloriosa els hauria conservat la vista i la claredat.

Alguns d'ells el que necessiten és molta vista.

Si els xòfers han escollit un patró per tal que els protegeixi, no creieu que ja ha arribat l'hora que els que no tenim altres mitjans de locomoció que les dues cames, escollim també un sant o una santa perquè vetlli per nosaltres?

No es pot passar pels carrers. Els autos fan cada dia noves víctimes.

Es que no mereixem també respecte i consideració els que anem a peu?

Sort que a la plaça de Catalunya hi haurà voreres de setze metres perquè puguin passejar-s'hi tots els ciutadans de Barcelona!

* * *

Un diari es plany que a l'exprés de Barcelona a San Sebastian, que els altres anys anava atapeït, aquest any no hi va ningú.

Si que és estrany això.

L'alludit diari diu que aquest fet demostra que hi ha molta crisi.

Crisi? Es molt pessimista el nostre collega!

Però no diuen els fabricants que ara no passa res, que no hi ha vagues ni conflictes socials?

No ho entenem això.

La gent es queixa per vici.

* * *

Alguns diaris demanen que siguin convocades unes eleccions municipals.

D'això sí que se'n diu perdre el temps. Quina necessitat té el Directori de buscar-se tants mals de cap, si els governadors i els delegats governatius poden escollir fàcilment els ciutadans més cultes i més ben preparats per a portar-los a l'Ajuntament?

Es que si es fessin eleccions, hi hauria a l'Ajuntament de Barcelona uns regidors tan notables, tan coneixedors de la vida municipal i tan populars?

Per què hem d'exposar-nos que triomfin altra vegada els polítics que no sabien què cosa era un Ajuntament?

Eleccions! Ara digueu si tenint en tots els Ajuntaments una majoria absoluta, aclaparadora, i existint entre els regidors una gran cordialitat, i havent demostrat en la solució dels problemes municipals una gran competència, s'exposaran a què a la casa gran hi entrin intrusos?

No siguem innocents!

Els Ajuntaments han d'estar a l'altura dels governants i han de tenir la seva confiança.

El blat es sega al juny i no al gener.

* * *

Segons diu un diari, a Barcelona existeix una escola de captaires.

En aquesta escola s'ensenya a fer el cec, el coix i l'esguerrat.

Això és, naturalment, una immoralitat, perquè s'explota la caritat, una de les virtuts més excelses.

Es clausurarà aquesta escola?

Segurament no s'hi trobarà res de tendenciós.

Com que és una escola que no té llibres de text!

# El que passa

## ESPANYA ENDINS

Abd-el-Krim no vol escoltar proposicions de pau. Així ho comuniquen des de Fez. Es de témer que els afalagadors optimismes del President del Directori no obtindran la sospirada realitat. Ell mateix en una nota oficiosa, quelcom sibil·lítica, que donà a la premsa fa pocs dies, ja deixava entreveure la necessitat de nous sacrificis al Marroc. Les dificultats que sobrevingueren per a la solució d'algunes qüestions que semblaven resoltes en la Conferència de Madrid, demostren el canvi sensible que han experimentat els assumptes d'Africa.

Allò s'ha convertit en camp de batalla d'interessos i sentiments quelcom més grans i vius que els que abans es ventilaven allí.

No es tracta ja d'afers de protectorats, ni de fites fronterisses. El vesper del Rif s'ha convertit en vesper africà. Ja es parla que Itàlia haurà també de ballar-la amb França i Espanya allí, i que Anglaterra es veurà obligada a donar les mans a totes tres potències. Quelcom a una sardana de mites guerrers en el gran continent dels milenaris misteris.

A nosaltres confessem que ens fa molt poca gràcia tot això. Alguns porucs diuen que les tribus africanes de l'Islam somien en refer l'imperi dels Califes de Córdoba. Tractant-se de somnis...

Ara, ço que hi ha de veritat en la creixent literatura que desperten els problemes d'enllà de l'Estret, és que reviuen els antics nacionalismes en totes les races. Fenomen aquest que, junt amb el de les universals reivindicacions de les masses obreres, convida a molt serioses meditacions. La transcendència que aquest reviscolament de l'Islam pugui tenir al Rif és ço que, de moment, més ens importa, i el govern obraria amb prudència d'estadista si aprofités alguna circumstància per a tallar de soca i arrel el conflicte maurità. Si fos veritat allò que dèiem del capitalista bilbaí en l'anterior crònica...

Altrament, el tema dels Pressupostos no es dóna per esgotat. Un diari de la U. P. N. demana al Directori que es preocupi de l'augment de despeses autoritzades en ells. Es clar que hi ha despeses remuneradores necessàries per molts conceptes, però abunden les que no ho són i s'esmunyen dins els Pressupostos pels mil forats que els vells buròcrates i els nous cacics fan en les vies subterrànies de la Hisenda pública. Cal vigilar de fort si no es vol portar-la altra volta a la bancarrota.

Algunes de les ara revifades "províncies" s'atreveixen a demanar Concerts econòmics amb el Govern, com si es tractés de les Vascongades, amb les quals volen parangonar-se. No creiem que el Directori es deixi sorprendre. Qui són aquestes esquifides i eixarreïdes entitats, cataus de desferres del vell règim, que no serveixen sinó per a fer possibles les vergonyes i les runes que En Primo de Rivera escombrà a puntades de peu el 13 de setembre, per igualar-se amb la regió basca, orgull d'Espanya, model polític administratiu no superat en cap nació del món fins ara? Adhuc la província que excepcionalment pugui amb alguna mena de prestigi demanar aquest Concert, no està ni remotament amb condicions per a sortir airosa de l'empresa. Cal que a semblança de les Vascongades revisquin les regions històriques amb els seus caires i virtuts tradicionals perquè els governs puguin negociar seriosament i eficaçment els Concerts econòmics.

Què més voldríem nosaltres!

Una revista financiera suma les emissions de valors industrials fetes en el primer semestre d'enguany i troba que passen bon tros de mil milions de pessetes.

Sobre aquesta matèria hem cridat l'atenció alguna vegada, perquè ens sembla que *no es oro todo lo que reluce*...

## ESPANYA ENFORA

Sense aparatositats, com la cosa més natural, ha començat l'evacuació del Rhur per les tropes dels aliats. A última hora sembla que a França l'hi han sobrevingut escrúpols respecte alguns dels punts que ha d'abandonar, però que li convindria conservar-los indefinidamet. Estimem equivocada aquesta política francesa de recels i regateigs. No és aquest el camí de la pau, i no vindrà per aquest camí la reconstitució d'Europa. França ha perdut la pau — hem dit i repetim, — per culpa seva. Ara es proposa dificultar el revifament de Germània, i es tira terra als ulls per tal que ella no hi vegi. Quina llàstima de ceguera! Un dels motius que han mogut el govern francès a treure tropes del Ruhr, ha estat el de poder enviar al Marroc els batallons senegalesos que allí tenia destacats. Bon favor li faran a Fez.

Els "pronunciaments" militars estan de moda. A la república de l'Equador se n'acaba de *celebrar* un amb totes les de la llei, encara que sigui contra llei. El progrés en aquest ordre de moviments polítics és evident. En el passat segle no se'n feia cap sense vessament de sang. Ara, com que la sang de gallina abunda tant, no cal sagnar a ningú...

Els pronunciats tenen la seguretat que ningú els dirà res. Allò de les barricades s'ha acabat per sempre. Anem a dir que a l'Amèrica espanyola ja estan acostumats a aquests moviments tragi-còmics, encara que més còmics que tràgics. Val més així.

Els comunistes treballen amb gran delit per a ficar foc a tot arreu. Ara s'ha descobert un complot seu a Suècia, on ho tenien tot minat per arborar-ho tot en un dia donat i establir de cop i volta el govern sovietista.

No cal dir que no hi ha nació en què la mà del govern de Moscou no treballi a aquest fi. Es qüestió de vida o mort per ell.

Però també ho és pels pobles en què l'acció comunista es desenrotlla.

Encara sembla que, desgraciadament, els governs respectius no n'estan ben convençuts de tot això.

J.

**Aquest número ha passat per la censura governativa**

# Noticiari

## ESPANYA

S'ha constituit la Junta del Real Institut regional de Sericultura, que comprèn Castella i Extremadura. Les proves d'aquest cultiu, tan antic i famós a la península ibèrica, donen fins avui dia bons resultats.

—La Setmana Eucarística que ha tingut lloc a Tarragona sota la presidència del Cardenal Primat, ha donat una formosa i alta nota de fervor i illustració dintre el grandiós moviment eucarístic mundial, que constitueix avui dia una de les més fermes esperances de regeneració i salvament de les societats humanes.

Tots els actes de la S. E. han resultat profitosos i brillants, però la processó fou com el resum esplendorós de tots ells.

La nostra coral enhorabona per la sàvia presidència i la sollícita collaboració.

—S'han inaugurat onze cases més en el barri obrer de Lleó XIII, a València, barri que construeix la Cooperativa de Cases barates de la Federació d'Obrers Catòlics de Llevant. Sols falten sis cases per a completar la barriada. Després, n'empendran una altra.

—Sabent que era fals del tot, *El Heraldo* i altres diaris esquerrans han anunciat que una senyora havia deixat en testament a la Companyia de Jesús quaranta cinc milions de pessetes, quedant a l'escapça tots els seus parents. Aquests han rebut llegats quantiosos i la relativament petita quantitat restant està destinada a continuar les obres d'un gran Orfelinat que l'alludida senyora ha fundat a Madrid. Que consti.

—S'ha fundat la Caixa de Previsió Social de Castella la Nova amb la qual l'Institut de Previsió té ja les 20 Caixes collaboradores que havia planejat per al seu règim característic de Previsió Popular.

—La Direcció general d'Agricultura ha donat regles als governadors pel funcionament del crèdit agrícola tal com s'ordena en el R. D. de 6 del corrent mes. Ens sembla que les precaucions burocràtiques faran inútils els bons propòsits del legislador a favor de la pagesia.

No seria millor i més pràctic encomanar el funcionament del crèdit, prudentment, als Sindicas Agrícoles legalment constituïts?

—La recollecció de la collita del gra acusa generalment bons resultats, gràcies a Déu. Les altres collites també prometen bona anyada.

—L'Assemblea Sanitària reunida a Toledo ha palesat l'estat sanitari d'Espanya i la seva deixadesa.

No serà pas fent Congressos que es posarà remei a aquest mal estat.

—En el que fou palau de la representació russa a Madrid s'ha establert l'Escola d'Anormals, on podran albergar-se un centenar d'aquests infeliços. Ara n'hi ha una quarta part.

L'Escola està muntada com cal.

## ESTRANGER

El poble austríac s'oposa a la celebració a Viena del XIV Congrés sionista. Diu que els jueus el celebrin a Palestina, que és la seva llar. Es tem que si persisteixen aquests a anar a Viena hi haurà lluites sagnants.

—La duquesa de Sforza, nobilíssima dama italiana, ha donat el seu castell ducal de Placenza i el patrimoni adjacent per a fundar una gran Escola de mestresses, dedicades a l'ensenyament femení popular, posant la institució sota l'alta direcció de la Universitat Catòlica de Milà.

La idea d'aquesta utilísima fundació va ser-li suggerida pel Papa en consultar-li la illustre dama sobre l'empresa benèfica més convenient avui dia.

—A Hongria s'han suprimit d'un cop dos mil empleus inútils. Es veu que allí va de bo de bo el fer economies. A Espanya les anem fent a l'inrevès que a Hongria.

—Els minaires de tot el món, com si s'ho haguessin dit, es remouen demanant augment de sous. A Anglaterra el conflicte amenaça la bona marxa econòmica nacional i als Estats Units es tem un conflicte semblant.

—El Pare Sant no es cansa de recomanar la modèstia cristiana en el vestir i de condemnar les modes indecoroses que s'hi oposen. Ara mateix acaba de fer-ho vivament en rebre una peregrinació cartaginesa.

—El Senat francès ha votat dos milions de francs per a construir a París un edifici destinat a l'Institut Internacional de Cooperació Intellectual.

—Els tribunals ianquis han condemnat la propaganda comunista per ésser absolutament antinacional. Es veu que allò del *pensamiento libre*... solament és bo pels temps de propaganda. Quan es governa...

—El govern italià, a petició de Mussolini, ha declarat festa nacional el dia 4 d'octubre, setè centenari de la mort de Sant Francesc d'Assís. Que lluny estem dels dies en què (fa pocs anys) la maçoneria imperava sobirana sobre la Itàlia una!

—La República Argentina ha celebrat solemnialment el "Dia del Papa", degut a l'acció eficacíssima de la Lliga de Dames Catòliques. Això és treballar amb encert i eficàcia!

—S'ha publicat la Memòria de l'Entente Internacional formada per representants de 21 Estats per a combatre al comunisme i les seves organitzacions internacionals. Està feta pel Delegat espanyol. En ella es fa història de l'actuació de la Tercera Internacional de Moscou, cridant l'atenció sobre els seus perills i recalcant el programa sintètic del president de la dita Internacional, que diu així:

"En la lluita contra la burgesia, els traïdors socialistes i els pacifistes, *totes les maniobres estratègiques són admissibles*".

—Per a resoldre el confliete miner anglès, van a reunir-se obrers i patrons per tal de solucionar-lo.

El sentit pràctic dels anglesos és un dels secrets de l'hegemonia general de la Gran Bretanya.

—Monsenyor Seipel, el gran governant austríac, en ésser preguntat recentment respecte els problemes de més urgent solució, ha respost sense vacillacions, vivament: El problema agrari.

Per recolzar el seu parer digué que gràcies al mal estat d'aquest problema a Rússia ha estat possible la revolució soviètica i la seva persistència.

Pel que toca al problema general obrer, Monsenyor Seipel es mostrà apenat de la seva immensitat i gravetat, exclamant: Què bo ésser jove quan s'obre davant un camp tan vast d'acció!

## Publicacions d'"Acció Popular"

# Tratado Elemental de Sociología Cristiana

pel

DR. JOSEP M. LLOVERA

Canonge, Professor a la Càtedra d'Apologètica Cristiana d'"Acció Popular"

5.ª EDICIÓ, REVISADA

**PREU: 7 ptes. rústega. 9 " enquadernada.**

Saludada a la seva aparició per l'«Osservatore Romano» amb la més bella i laudabilíssima nota comentari.

# Sindicatos y Cajas Rurales

pel

P. LLUÍS CHALBAUD, S. J.

Doctor en Dret, membre del Consell Tècnic d'"Acció Popular"

4.ª EDICIÓ

La millor campanya contra l'absentisme és divulgar aquesta obra d'organització social agrària.

**Preus especials per als senyors Subscriptors de CATALUNYA SOCIAL**

# VIDA CRISTIANA

Revista Litúrgica publicada pels Monjos de Montserrat

Surt nou vegades l'any en quaderns de 48 pàgines

Preu: 8 **Ptes.** a l'any;
per corresponsal: **8'50**

**Pagament anticipat** **S'admeten anuncis**

## Acaba de sortir

**R. Rucabado**

# ENTORN DEL SINDICALISME

Segona part

d'*Angoixes Socials*

*Un volum de XXVIII × 264 pàgs.*

**Preu: 4 ptes.**

Pot demanar-se en aquesta Administració

Cameros, 3, pral.

o bé a l'Editorial Políglota, Petritxol, 8


304(05)(46.71) Cat.

# SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÁNTICA

**Línia de Cuba Mèxic.**—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

**Línia de Buenos-Aires.**—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

**Línia de New-York, Cuba, Mèxic.**—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

**Línia de Venezuela Colombia.**—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

**Línia de Fernando Poo.**—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

PUBLICACIÓ IMMINENT

# Socialisme i Cristianisme

per

FRANCESC MANICH

OPUSCLE DE COMBAT — MOLT ADEQUAT PER A LA PROPAGANDA

PREU: **Ptes. 0'50**

NOTA: Donat l'interès que l'anunci d'aquesta publicació ha desvetllat, es prega passar les comandes immediatament, per si calgués anar a la reedició, a **Cameros, 3, pral.**

Per als Centres Catòlics, Parròquies i entitats similars, es farà el 40 °/, de descompte, en comandes de 50 exemplars en endavant.

**FRANQUEO CONCERTADO**

ATENEU A. G.—Provença, 197.